

Pře můj mi - lý ma - li - re - čku, zač já te - be pro - sím! Vy - ma - luj mně ten o - brá - zek,
ke - rý já v srd - ci no - sím.

Pře můj milý maliřečku,
zač já tebe prosím!
Vymaluj mně ten obrázek,
kerý já v srdci nosím!

Vymaluj mně svatú Annu
a svatého Jána,
aby mně dal na památku
švárného galána.

390. MLUVITI NENÍ SLÍBITI

740. *Z Lichnova. Sr. č. 211 [443]*

O - či, černé o - či, jak černa mrakava; poviz mi, děvečko, poviz mi, dě - večko, o kehos plaka - la.

Oči, černe oči,
jak černa mrakava,
[: poviz mi, děvečko, :]
o keho's plakala?

Pršely na tebe
velke krapě dešča,
něnadala sem se
takoveho ščesťa.

Un se něnavrati,
un se na mne hněva,
že sem s jinym stala,
slovečko mluvila.

A ja sem plakala,
synečku, o tebe,
stal si pod okenkem,
pršelo na tebe.

Něnadala sem se,
ani se něnadam,
že by se mi vrátil
starodavny galan.

A un sobě myslil,
že sem mu slabila;
a to něni slibiť,
slovečko promluviť.

741. *Jiné čtení a pěnění**Z Hošťálkovic*

Je - ze - re - čko vyschlo, rybky vy - ska - ka - ly, poviz mi, dzě - vu - cho, e - sli bu - dzěm svo - ji?

Jezerečko vyschlo,
rybky vyskakaly,
poviz mi, dzěvucho,
esli budžem svoji?

sama smutna něvim,
co za příčina je.

Macičko, macičko,
co vy tež pravicě?
Něber ty ho sobě,
roztomile dzicě!

Ja ci dněs něpovim,
dněskaj ani zitra,
bo by mi srdečko
od žalosci puklo.

To je ta příčina,
žech s jinym mluvila;
a un sobě myslil,
žech mu přislabila.

Vy scě sobě vzali,
co se vam libilo,
mi si vzać nědacě,
co by mne češilo.

Rozhněval se hrubě
můj syneček na mne,

Či to hnědž přislibi,
jak slovečko mluvi?
Třeba se to najprv
macičky poradzić.

391. CHMEL

742. *(Nápěv 198 [428])**Od Opavy. Ol. 41. 45*

O, chmelu, chmelu, chmelu zeleny,
bez tebe žadneho vesele něni.

Dybys ty, chmelu, po plotach nělez,
něnadělal by si z panenek něvěst.

A že ty, chmelu, po plotach lezeš,
nějednej panence věneček vezmeš.